

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **T. P., a. s.**, zastoupeného Mgr. Pavlem Hubálkem, advokátem se sídlem v Praze 4, Pod Višňovkou 1661, za účasti **Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu**, se sídlem v Praze 1, Štěpánská 28, v řízení o kasační stížnosti podané proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2004, č. j. 8 Ca 171/2004 - 16,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného usnesení městského soudu, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hl. m. Prahu (dále jen „správní orgán“) ze dne 1. 7. 2004, č. j. FŘ 4642/15/04, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti výzvě k zaplacení daňového nedoplatku v náhradní lhůtě vydané Finančním úřadem pro Prahu 8 (dále též „správce daně“) dne 28. 8. 2003, č. j. 182660/03/008940/4877. Městský soud ve svém rozhodnutí vyslovil, že výzva k zaplacení daňového nedoplatku je nepochybně rozhodnutím, kterým se však neukládá ani nemění daňová povinnost, neboť jejím smyslem je pouze určit náhradní termín, ve kterém může daňový subjekt již stanovenou daňovou povinnost dodatečně splnit a odvrátit tak provedení daňové exekuce. Proto žalobu stěžovatele odmítl.

Jako právní důvod své kasační stížnosti stěžovatel (dále též „daňový subjekt“) uvedl ust. § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel zdůraznil, že spatřuje pochybení napadeného správního rozhodnutí v tom, že nedoplatek na dani z přidané hodnoty má být

správně nižší, neboť dluh ve výši 605 080 Kč již zanikl. Stěžovatel tedy prokázal, že částka uvedená v předmětné výzvě je vyšší oproti skutečnému dluhu, což již namítal v žalobě. Dále poukázal na skutečnost, že správní orgán neposoudil všechny zjištěné skutečnosti správně a objektivně. Má za to, že není pravdou, že se předmětná výzva opírá o výkaz nedoplatků, protože kdyby tomu tak bylo, musel by finanční úřad alespoň uvést č. j. tohoto výkazu. Místo toho uvedl vykonatelná rozhodnutí vydaná daleko dříve než mohl jakýkoliv dluh vzniknout. Správce daně nikterak nedoložil svůj výpočet dluhu, na rozdíl od stěžovatele, když výzva zahrnuje dluhy, které již byly dávno uhrazeny. Místo zjištění důvodů těchto nesrovnalostí v daňové evidenci správce daně porušil ust. § 59 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků. Správní orgán se ve svém rozhodnutí rovněž nevypořádal se všemi odvolacími důvody. Stěžovatel rovněž nesouhlasí, že by se v dané věci jednalo o kompetenční výluku, protože napadeným rozhodnutím správního orgánu mohl být a byl zkrácen na svých právech.

Správní orgán nepodal ke kasační stížnosti žádné vyjádření.

Ze správního spisu, který soudu předložil správní orgán, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Rozhodnutím ze dne 28. 8. 2003, č. j. 182660/03/008940/4877, vyzval správce daně stěžovatele k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě, neboť při kontrole plnění jeho povinností bylo v evidenci příjmů zjištěno, že ke dni 28. 8. 2003 nezaplatil na základě ve výzvě blíže konkretizovaných vykonatelných rozhodnutí určité částky daní. Proto byl správcem daně vyzván k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě do 15 dnů od doručení výzvy.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené rozhodnutí městského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Dle ust. § 68 písm. e) s. ř. s. žaloba je nepřípustná také tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno.

Dle ust. § 70 písm. a) s. ř. s. ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími.

V souzené věci napadá stěžovatel rozhodnutí městského soudu, neboť se domnívá, že výzvou správce daně byl zkrácen na svých právech, protože bylo rozhodováno o jeho právech týkajících se zaplacení daňového nedoplatku. Pro posouzení této stížní námitky je nutno zhodnotit povahu předmětné výzvy, a to ve vztahu k ust. § 65 odst. 1 s. ř. s.

Ust. § 73 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), stanoví, že nezaplatí-li daňový dlužník splatný daňový nedoplatek včetně nedoplatku na pokutách uložených podle tohoto zákona v zákonné lhůtě, vyzve ho správce daně, aby daňový nedoplatek zaplatil v náhradní lhůtě, nejméně osmidenní, a upozorní ho, že po uplynutí této náhradní lhůty

přikročí bez dalšího k vymáhání daňového nedoplatku. Proti výzvě se lze odvolat ve lhůtě patnácti dnů. Odvolání nemá odkladný účinek.

Z právní úpravy je zřejmé, že výzvou vydanou ve shodě s citovaným ustanovením správce daně pouze vyzývá daňový subjekt ke splnění povinnosti zaplatit daňový nedoplatek a to v náhradní lhůtě, neboť daň byla splatná, a tudíž i pravomocně vyměřena, již dříve. Výzva je tak pouhým institutem, jímž se smírnou cestou, před zahájením vlastního vymožení daňového nedoplatku prostředky daňové exekuce, dává daňovému subjektu možnost splnit povinnost v náhradní lhůtě.

Zmiňovaná výzva má tedy povahu pouhého procesního úkonu, když se i při jejím zasílání vychází z faktu, že její adresát je již v pozici daňového dlužníka s přesně stanovenou daňovou povinností. Doručením výzvy se práva či povinnosti daňového dlužníka nemění a tím spíše ani nezakládají. Výzva je pouze prvním úkonem daňové exekuce. Ačkoliv předmětné ustanovení dává daňovému dlužníkovi možnost podat odvolání (tedy možnost využitou i stěžovatelem v posuzovaném případě), takovéto odvolání však již nemůže měnit samotný daňový nedoplatek, ale například pouze upozornit na nesoulad mezi nezávisle existujícím daňovým nedoplatkem a výší částky, k jejímuž zaplacení je daňový dlužník vyzván.

Právě uvedený názor o tom, že výzva je soudně nepřezkoumatelným úkonem, byl ostatně potvrzen i Ústavním soudem (usnesení ze dne 17. 6. 1999, sp. zn. IV. ÚS 198/99). Ústavní soud vyslovil, že: „ze systematického zařazení § 73 zákona České národní rady č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, lze usuzovat, že výzva k zaplacení nedoplatku daně v náhradní lhůtě má povahu pouhého procesního rozhodnutí, neboť neřeší ani neukládá hmotněprávní povinnosti placení daně, nýbrž pouze upomíná o zaplacení daňového nedoplatku“.

Uvedená výzva nemění ani nezakládá právní vztah mezi správcem daně a daňovým subjektem, tj. není rozhodnutím, kterým by vznikala daňová povinnost, nýbrž se pouze určuje náhradní lhůta, v níž má daňový subjekt povinnost splnit povinnost již stanovenou a existující, kterou nesplnil v řádné lhůtě. Není rozhodnutím o subjektivních právech chráněných právem veřejným, jež by podléhalo soudnímu přezkoumání. Proto Městský soud v Praze nepochybil, jestliže odmítl žalobu stěžovatele směřující proti takovémuto úkonu správce daně, neboť se díky kompetenční výluce zakotvené v ust. § 70 písm. a) s. ř. s. nejedná o rozhodnutí ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s.

K dalším stížním námitkám se Nejvyšší správní soud nevyjádřil, neboť tyto nespadají pod rozsah možného přezkumu odmítavého usnesení městského soudu, protože směřují přímo do daňového řízení. Tím se však Nejvyšší správní soud nezabýval, protože jedinou relevantní otázkou v této věci byla přezkoumatelnost výzvy dle ust. § 73 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků ve správním soudnictví, jak bylo vysloveno výše.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. května 2006

JUDr. Radan Malík
předseda senátu